

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 72.

25de Møde.

Lorsdagen den 7de Marts.

(Forts.)

Orsted: Jeg har allerede flere Gange udtalt mig om det Forhold, hvori jeg staaer til Udkastet i det Hele, og hvorledes jeg agter at forholde mig, naar det kommer til Afstemning, og jeg skulde ikke have taget Ordet paa Ny i saa Henseende, naar der ikke var fremsført nogle enkelte Uttringer idag, som endnu indeholde en Misforstaaelse af hvad jeg tidligere har yttret om denne Gjenstand, og som jeg herfor er gaaet imøde. Naar den ærede 1ste Landstingsmand for 3die Valgkreds (Kierkegaard) mener, at, hvis der ikke udkom nogen ny Anordning, vilde Frdn. 27de Septbr. 1799 dog endnu vedblive at være gjældende, saa har jeg udførligere forklaret, hvad der er i denne Anordning, som endnu kunde synes at være noget trykkende, men jeg har bemærket, hvorledes det i praktisk Henseende ikke er af stor Betydning. Naar jeg har søgt at vise, at, forsaavidt jeg har udtalt, at Forbudet imod Anonymitet ikke er blevet hævet ved den provisoriske Forordning af 1848, dette ikke i Virkeligheden er nogen syn- derlig Hinder for Pressen, og naar jeg i Forbindelse dermed og i Anledning af hvad bemeldte ærede Landstingsmand i saa Henseende havde yttret, har anført, at jeg for min Person ikke har taget det paa saa let Maade, som han har troet, at man har Løve, som ikke overholdes, saa kommer det ikke i Strid med min Uttring, at det efter Tingenes virkelige Tilstand ikke er af stor Betydning, at dette Forbud ikke udtrykkelig er ophævet; thi der er Faa, som i denne Henseende tænke saa skrumpulst, som jeg. Man ser dagligt, hvorledes der, uden Hjælp af Loven, i vore offentlige Blade indføres anonyme Artikler, hvilket skrider ligefrem imod § 19 i Frdn. 27de

Septbr. 1799. Jeg troer ogsaa, at der, efterat der i saa lang Tid er vilst aabenbar Overbærelse dermed fra Lovgivningens og Statsstyrelsens Side, ikke kan være stor Betænkelighed for Nogen ved at benytte den almindelige Frihed, og det er blot under en vis Tænkemaade og Stilling, man kunde finde sig derved bebyrdet. Jeg troer ogsaa, at Marsagen, hvorfor der i den provisoriske Anordning af 24de Marts 1848, der hævede de Baand, hvorved Pressen fandt sig meest besværet, og hvorover der havde været ført de fleste Besværgelser, ikke nævnes Forbudet imod Anonymitet i § 16—19 af Frd. 27de Sept. 1799, er netop den, at dette Forbud praktisk ikke betydede Noget, ligesom det ogsaa er vist, at hvor meget der end i den nærmest forudgaaende Tid er skrevet om Baandene paa Pressen, som skulde være saa trykkende, er der saa godt som slet ikke rørt noget ved Lovens Forbud imod Anonymitet. Smidlertid negter jeg ikke, og har aldrig negtet det, at det kunde være ønskeligt, at man istedetfor den provisoriske Anordning af 1848 maatte faae en endelig Lov om Pressens Ordning, og jeg vilde med stor Fornøjelse stemme derfor, saafremt jeg kunde troe, at der for nærværende Tid kan opnaaes nogen Anordning, hvorved den behørigt Ligevægt imellem den offentlige Frihed og den offentlige Orden bringes tilveie. Det er det, jeg ikke troer, at der kan opnaaes, og det er blot under denne Forudsætning, at jeg anseer det for et mindre Onde, at man beholder den nærværende ufuldkomne Tilstand, end at man faaer en Lov, der i flere væsentlige Henseender vilde blive endnu ufuldkomnere. Den ærede Landstingsmand, som jeg forhen nævnedes, ønskede, at man paa nærværende Tid, da Friheden var i saa levende Bevægelse, kunde faae en ny Presselov; men han forudsatte dog ogsaa, at man vilde vide at sætte behørigt Grændser for Friheden, og under den Forudsætning, at